

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

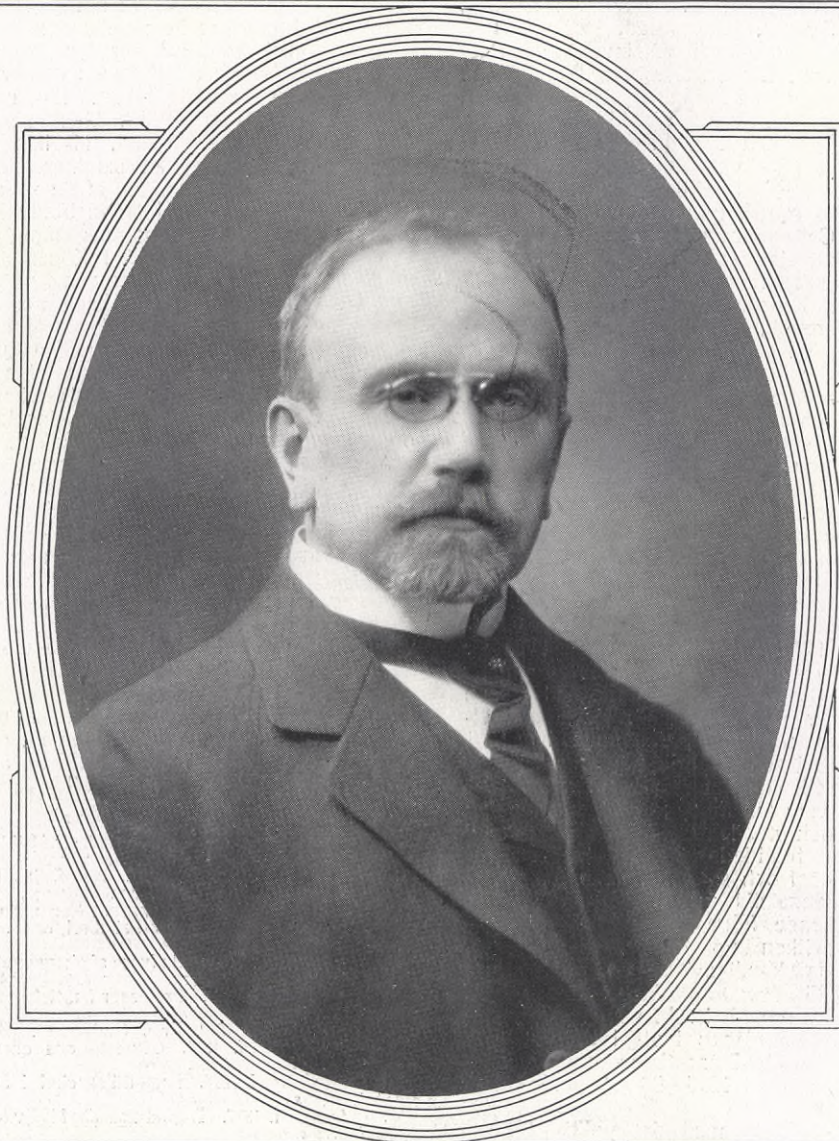

VY FRÅN ÖSTER-SILÉN, VÄRMLAND — FOTO ALMA NILSSON, SILLERUD.

15 DE ÅRG

DEN 1 MARS 1914.

Nº 22

HJALMAR HAMMARSKJÖLD. DEN NYA MINISTÄRENS CHEF.

Den 17 februari vann minsterkrisen äntligen sin avslutning. Det blef på det sätt, hvarom redan i förra numret uttalats förväntan. Till herr Staafts efterträdare som statsminister utnämndes landshöfdingen i Uppsala län, jur. doktor Hjalmar Hammarskjöld, hvilken likaledes öfvertagit chefskapet för landförsvarsdepartementet. Af de förklaringar, som följande dag å den nya ministärens vägnar afgifvos i kamrarna, framgår att dess afsikt är att inom den närmaste tiden föranstalta om upplösning af riksdagen och förordna om nya val till Andra kammaren. För den nysammanträdande riksdagen skall sedan framläggas ett fullständigt förslag till försvarets ordnande. Som sitt syfte framhöll ministären "att söka ena försvarsvänner ur skilda läger kring denna stora fråga med undanskjutande af meningsskiljaktigheter i andra ärenden". Huruvida den skall lyckas häri, torde en nära framtid komma att utvisa. Hittills torde det vara ett beklagligt faktum, att sönderingen och den politiska lidelsefullheten äro större än någonsin.

Vore det nog med duktiga karlar för att klara en tilltrasslad politisk situation, kunde emellertid ingen meningsskiljaktighet råda därom, att h. m:t konungen haft synnerlig framgång vid valet af ny rådkammare. Hammarskjöld, Wallenberg, Hasselrot, Broström, von Sydow, Vennersten, Beck-Friis — det är allt namn med klang i och äfven de relativt obekanta Westman, Linnér, Stenberg och Mörcke hafva inom de kretsar, i hvilka de tidigare verkat, det högsta anseende. Hvad särskildt regeringschefen beträffar, har han t. o. m. ett internationellt rykte, i det han på sin tid fungerade som ordförande i den internationella skiljedomstol, som löste konflikten mellan fransk militär och tyska konsullättjänstemän i Casablanca i Marocko. För närvarande är han otvivelaktigt vårt lands främsta auktoritet på den internationella rättens område. Öfverhufud ha dock hans insatser i det offentliga lifvet mera haft en teoretisk, utredande eller rättstillämpande karaktär än en praktiskt-politisk, i trots af att han två gånger varit statsråd och ena gången innehåft justitie-, andra gången eklestiasitikportföljen.

Född den 4 februari 1862 på Väderum i Tuna socken af Kalmar län är *Knut Hjalmar Leonard Hammarskjöld* son till löjtnanten Knut Wilhelm Hammarskjöld och hans maka Maria Lovisa Cecilia Wilhelmina Cöster. Student i Uppsala 1878 aflade han 1880 filosofie och 1884 juris-utriusque kandidatexamen samt blef 1886 docent i allmän och speciell privaträtt efter att ha utgifvit en afhandling "Om fraktaftalet och dess viktigaste rättsföljder". Under de närmast följande åren var han bl. a. anställd som sekreterare i den då arbetande kommittén för förberedande af ny lagstiftning rörande aktiebolag och ekonomiska föreningar och gjorde de lärospån i rättsskipningen, som fordrades för vicehäradshöfdingtiteln. Ännu icke 30-årig utnämndes han 1891 till e. o. professor i speciell privaträtt, men fick ej länge fortfara med sitt katederarbete: redan 1893 kallades han att vara ledamot af den dåvarande nya lagberedningen och då denna 1895 ombildades till en lagbyrå inom justitiedepartementet, blef Hammarskjöld dess chef och samtidigt revisionssekreterare. Under denna tid utarbetade han bl. a. en promemoria angående frågan om en särskild handelslagstiftning, hvilken ingår som förarbete till den senare avägarbragta skandinaviska lagstiftningen om köp och byte af lös egendom. Men ej ens å detta arbete fick han ägna sig helt: han fungerade samtidigt som sekreterare icke blott i det särskilda bolagslagutskottet vid 1895 års riksdag, utan och till svensk sekreterare i den 1895—98 arbetande tredje unionskommittén.

Sin första bekantskap med det politiska lifvet

fick Hammarskjöld göra, då han den 25 september 1901 kallades att inträda i den von Otterska ministären. Vid nämnda års riksdag hade ett högtidligt löfte afgifvits om den politiska valrättens utsträckning som följd af den då beslutade förlängningen af värnpliktstiden. Hammarskjölds uppgift var att vid 1902 års riksdag infria detta löfte. Huru den k. propositionen, vid hvilken icke mindre än tre statsråd uttalat divergerande meningar, blef i riksdagen mottagen, är allmänt bekant. "Så enhällig, som det torde hafva förefallit de flesta", yttrade han själf i andra kammaren, "har dock fördömmelsen visserligen icke framstått för den, som varit i tillfälle att tämligen fullständigt följa uttalandena i landsortspressen och på åtskilliga möten rundt om i landet. Men det har varit fullkomligt nog ändå af nedgörande kritik, och den trösten är ju icke synnerligen stark, att kritiken oftast förts med samma skärpa från motsatta synpunkter, så att hvad den ene funnit mest antagligt har den andre funnit vara alla mest förskräckande och omöjligt". Ej håller med den partiella rättägangsreform, han bragte å bane, hade han framgång; icke därför, att de lagbestämmelser han föreslog icke i sig själfva voro kloka och väl afpassade, utan därför att han misskände den parlamentariska situationen och andra kammarmajoritetens bestämda vidhållande vid kärvidordna kraf i fråga om häradsnämndens ställning. Så afträdde Hammarskjöld på sommaren 1902 åter från den politiska skådebanan. Han utnämndes nu till president i Göta hofrätt, där han med framgång och nit fullgjorde sin tjänst, tills han 1905 inkallades i den Lundebergiska samlingsministären som eklestiasitikminister och en af de svenska delegerade vid likvidationen af unionsboet i Karlstad. Vid den Lundebergiska ministärens afgång utnämndes han till svenskt sändebud i Köpenhamn, där han med mycken takt och framgång utförde sitt värf att öfvervinna den i sammanhang med unionskrisen uppkomna misstämningen mellan de båda syskonnationerna. I nov. 1907 lämnade han slutligen denna post för att öfvertaga landshöfdingestolen i Upsala, som han nu fått utbyta mot krigsministerstaburetten: onekligen en växlande bana, men i alla sina delar vittnande om sällsynt kapacitet och mångsidig användbarhet.

Af offentliga uppdrag, som Hammarskjöld på senare år bredvid sina embeten fullgjort, må här endast erinras om hans utredning rörande inrättandet af regeringsrätten (1907), svenska ordförandeskapet i den skandinaviska lagstiftningskommittén, som är sysselsatt med handelsbalkens omarbetande, ledamotskap i internationella skiljedomstolen i Haag, representenskap för Sverige på andra fredskongressen i Haag, där han hörde till de mest uppmärksammade deltagarne, ledamotskap i svensk norska skiljedomstolen i frågan rörande Grisbådarne, ledamotskap i Nobelstiftelsens styrelse och i utrikesdepartementets antagningskommission m. m. — Af enskilda uppdrag må nämnas, att han är ledamot i styrelsen för Stockholms enskilda bank.

Ministärens öfriga ledamöter:

K. A. Walleberg, f. 1853, f. d. verkst. dir. i Sthms Ensk. Bank. en af landets främste finansmän. Biogr. arg. II:43. *Utrikesminister*.
B. F. E. Hasselrot, f. 1862, f. d. Riksd. justitieombudsman; pres. i Hofrätten öfver Skåne och Blekinge. *Justitieminister*.
O. F. von Sydow, f. 1873. Landsh. i Norrb. län. *Civilminister*.
A. F. Vennersten, f. 1863. Verkst. direktör i J. F. Vennerstens Fabr.-a.-b. i Borås. *Finansminister*.
D. Broström, f. 1870. Innehafvare af skeppsrederifirman Axel Boström & Son i Göteborg. Biogr. arg. VIII:40. *Sjöminister*.
K. G. Westman, f. 1876. Professor i rätthistoria vid Upsala universitet. *Eklestiasitikminister*.
J. G. Beck-Friis, f. 1862. Frihj. Godsegare. *Jordbruksminister*.
B. B. E. Mörcke, f. 1861. Öfverste och chef för Hallands regemente. *Konsultativt statsråd*.
S. J. Stenberg, f. 1870. Expeditionschef i Justitiedepartementet. *Konsultativt statsråd*.
S. N. Linnér, f. 1877. Expeditionschef i Civildepartementet. *Konsultativt statsråd*.

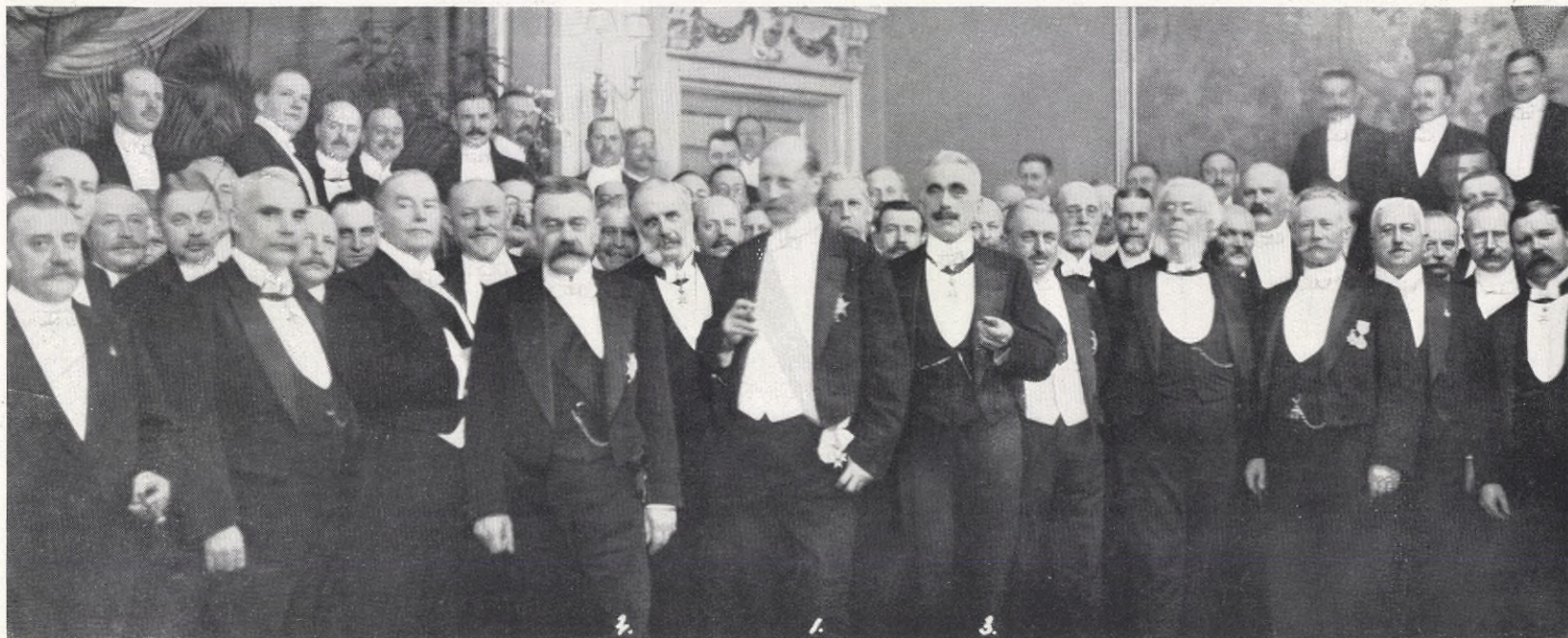
DEN NYA MINISTÄREN.

K. H. L. HAMMARSKJÖLD,
Statsminister och Krigsminister.
(Se porträtt å första sidan).
1. K. A. WALLENBERG, Utri-
kesminister.
2. B. F. E. HASSELROT, Justi-
tieminister.
3. O. F. von SYDOW, Civilmi-
nister.
4. A. F. VENNERSTEN, Finans-
minister.

5. D. BROSTRÖM, Sjöminister.
6. K. G. WESTMAN, Ecclesia-
stikminister.
7. J. G. BECK-FRIIS, Jord-
bruksminister.
8. B. B. E. MÖRCKE,
9. S. J. STENBERG,
10. S. N. LINNÉR,
Konsultativa statsråd

TILL SVEA HOFRÄTTIS 300-ÅRS JUBILEUM.

H. 8. D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.
FRÅN HÖGTIDSFESTEN Å HASSEL-
BACKEN DEN 16 FEBRUARI: *Presi-*
denterna J. F. I. Afzelius (Svea Hof-
rätt, 1), C. E. Leijonmarck (Göta Hof-
rätt, 2), B. F. E. Hasselrot (Hofrätten
ö. Skåne och Blekinge, 3).

Svea Hofrätts 300-årsjubileum firades som i förra numret nämndes måndagen den 16 februari dels med ett högtidligt plenium klockan 10 f. m. i stora sessionssalen dels på aftonen med middag på Hasselbacken. I den senare deltog omkring 200 personer, bland hvilka nuvarande och förutvarande hofrätts medlemmar och tjänstemän, under hofrätten sorterande borgmästare och häradshöfdingar m. fl. Inbjudna hedersgäster voro hofrättsens förra president J. E. Elliot samt presidenterna för de öfriga hofrätterna i riket. Hofrättsrådet Hörstadius hälsade samtliga välkomna. Presidenten Afzelius

Foto. Elliot, Stockholm.

Kuchts Kem. A.-B., Bengt Sjöberg, Sthm.-Gbg.
FÖRBUDSKONGRESSEN I STOCKHOLM ÖPPNAS DEN 19 FEBRUARI AF RIKSDAGSMANNEN
DIREKTÖR O. G. EKLUND

utbringade ett lefve för konungen, samt talade för hofrätten. Hofrättsrådet greve von Rosen talade för gästerna, hvilken skäl besvarades af f. presidenten Elliot. Efter den animerade middagen följde ett gladt samkväm. Ett stort antal telegram anlände under aftonens lopp, bland annat från konungen samt från juridiska fakulteten vid kejsarliga Alexandra-universitetet i Helsingfors.

Sjunde svenska förbudskongressen öppnades den 19 febr. i Stockholm af representantförsamlingens ordförande riksdagsman O. G. Eklund Till kongressens ordförande utsågs riksdagsman S. H. Kvarnzelius och till v. ordf. riksdagsman C. G. Ekman och irih. J. Hermelin. Bland de till ett par hundra utvalda deltagarna märktes äfven representanter för grannländernas nykterhetsorganisationer.

Det diktarpporträtt vi här i dag återgifva är icke obekant för H. 8. D:s läsare. Novellisten *Anders Österling* är sedan långt tillbaka känd och värderad af denna tidskrifts publik genom sina fina och med säker poetisk analys nedskrifna skildringar af svenskt och kontinentalt lif. Dessa skildringar ha tillvunnit sig ett berättigadt intresse, och då H. 8. D. för innevarande år kan räkna hr Österling bland sin fasta medarbetarestab önskar Red. att bringa en kort biografi jämte porträtt af denne liksom redan förut af flere af H. 8. D:s medarbetare bland Sveriges främsta novellister: *Bo Bergman, Hjalmar Bergman, K. G. Ossian-Nilsson, Ludv. Nordström, Marika Stjernstedt* m. fl.

Anders Österling har trots sin ungdom spånt öfver vida områden. Han är poet och framför allt poet-novellist, essayist, reseskildrare, litterär kritiker och biblioteksamanuens. Hans debutarbete, diktsamlingen *Preludier*, som framträdde med rika löften vid den tid den svenska poesien efter Fröding och Karlfeldt gick in i en ny vår, var endast prologen till en rad diktsamlingar, hvarmed Anders Österling senare häfdadt sitt poetiska rykte.

Såväl hans poesi som prosa bär en omisskänlig prägel af kultur och förfining, af biblioteksmannens stora beläsenhet och den poetiskt mottagliga resenärens förmåga att se i bild och färg. Det hvilat en lyrisk kvällsstillhet öfver den Österlingska dikten, hvars utsökta form aldrig bringas ur jämvikt genom ett alltför kompliceradt temperament eller en alltför het puls. Den ger svalka och ro — här och där ett stort susande stråckdrag som griper och fäster sig i minnet. I likhet med Baudelaire, med Stephan George och andra formdyrkare, som i dikten älska att se det mognade och afvägda resultatet af ett konstnärligt snideri med ord, äger Anders Österling som poet något objektivt, behärskad och nästan kräset måttfullt.

Anders Österling är barn af den svenska hamnstaden Helsingborg, och när han i den formellt inspirerade och kanske mest impulsiva diktsamlingen af hans hand, *Döden inkognito* bekänner hur

*"Det namnlösa blå som besjålar
en stad efter nedgången sol
gör ondt i det bröst som har hoppats
bli prydt af en älskads viol" ...*

spårar man däri ett par af grundlinjerna i hans veka, längtande och drömmande diktarlymne.

"Hamnstäder äga sin särskilda förtrollning" ... säger han en annan gång såsom resenär i Genua... "Det blåser salt frihetsvind mellan pirarna, och Oceanen själf

Anders Österling

tycks rulla in i den torftigaste afkrok till hamnbassäng... Med sina kastlynnen och skiftande belysningar spelar hafvet in i dessa städers lif, och den som älskar hafvet, måste också älska dessa städer".

Man kan citera dessa ord i anslutning till hans egen diktning. Med födelseortens välde öfver inbillningskraften hvilat ofta öfver hans poetiska visioner och landskap hafvets snabba och i öfvergången nästan omärkliga ljusväxling. Många utaf hans bästa dikter ha till grundfond en trollsk pärlemoskiftande eller grådånande marin, och man måste här beundra den dikteriska säkerhet, hvarmed han tvingar sin inre upplevelse i samklang med den yttre omgifningen. Det är endast en boren diktare som kan synskapa på det sättet. Hvad man kan sakna hos Anders Österling — och dylik saknad beror ju endast af den individuella läggningen — är den personliga brösttonen — nycken — ett tempera-

ment i brottnings med suveränare motståndare än endast böjliga ord. Hans aura som poet är stämd i diskreta, förtonande färger, och hans lyrik äger ett gosslikt, finlemmadt behag, som inger sympati utan att oro eller hänföra till verklig kult.

Något plasmabelt och receptivt i Anders Österlings diktarlymne gör honom till en utomordentlig reseskildrare, hvilken i likhet med en Egron Lundgren omedvetet eller medvetet förnimmer och länge kan i minnet bevara de komplicerade intrycken från de landskap, som mot honom utandas sin skönhet och säregenhet. Han har själf uttryckt denna erfarenhet genom följande redan bevingade motto i sin bok "*Människor och landskap*":

*"Drifisår af ljus och ståt
sammantona här.
Ingen vet hvad vandra är
förrän efteråt."*

"Människor och landskap" är en intressant bok. Såsom essayist och äfven såsom kritiker i dagspressen har A. E. framträdtt såsom en urban och saklig bedömare, hvilken, så långt hans egen väsensart tillåter, vill göra hvar man rätt.

Anders Österling, som är född i Helsingborg år 1884, utnämndes efter avslutade universitetsstudier i Lund till e. o. amanuens vid universitetsbiblioteket därstädes. Därpå till amanuens vid Malmö bibliotek. Den bereste diktaren, som med förkärlek uppehållit sig i Florens, Rom och Paris, har under sina resår och äfven senare utgifvit åtskilliga arbeten, hvaraf "*Facklor i stormen*" är den senaste af hans flitiga hand.

S. L.

LANDTLIG IDYLL.

FÖR HVAR 8 DAG AF **ANDERS ÖSTERLING.**

HEMMANSÄGAREN Krister Nilsson skulle i dag köra till Vallie. Det var söndag och strålände väder, en i och för sig aldeles tillräcklig anledning, men hushållerskan Boel tycktes ha sin egen mening om Vallie-resan och gjorde invändningar i förtäckta ordalag. Den tolfårige brorsonen från Trelleborg, som

var på sommarbesök hos farbrodern, anade ännu ingenting af denna åkturens hemliga betydelse, men glädde sig att få medfölja. Likväl hade han ej kunnat undgå att iakttaga den ovanliga omsorg, hvarmed farbror Krister i morgse framför den lilla blygrå spegeln mellan fönstren hade fört rakkniiven öfver sina magra käkar, som han på ett så intressant sätt utspände med tungans hjälp.

— Hvad skall I göra i Vallie? frågade Boel.

— Jag skall inom till Hannas och snacka lite om ängen! sade Krister i stram ton, medan han torkade hakan, nu befriad från den gråsprängda skäggstubben.

— Om ängen var det, ja! sade Boel. Och därvid blef hon aldeles gul i ansiktet.

Men Krister Nilsson lät sig icke bekomma, utan vände sig till brorsonen och sade i den vänligt jämnåriga ton, hvaröfver denne alltid kände sig hedrad:

— Och du skall följa med, Johannes. Det kan vara roligt för dig att se Vallie, för det är en grann by. Och så hälsar vi på hos bror Jönses på vägen. Du får allt bli hemma, Boel, eftersom du är sur i dag.

Efter middagen stod den lackerade vagnen framkörd på gårdsplanen och den förspända feta Tippan nafsade med sömndruckna ögon efter körsbärsträdens kvistar, nedtyngda af svartglänsande bär. Boel borstade med korta, buttra tag Kristen Nilssons ryggtäta, som omslötts af en stramsittande svart knäckebrödsfrack. Johannes satt redan uppe i vagnen och höll i tömmarna. Tippan vände sig om och betraktade honom försmädligt där han satt i sin latinskolemössa från Trelleborg. Så klef Krister upp vid Johannes sida. Tippan började rycka i selen.

— Still! Still! sade Krister, tog upp sin röda näsduk, snöt sig länge och tände därefter en cigarr, allt med den sirlighet som utmärkte denne landtliga ungarl.

— Hälsa så godt! ropade Boel i retfull ton, och så bar det åstad på den hvitdammande vägen.

— Det skräet, sade Krister, hon vet inte hvad hon vill.

— Tippan? frågade Johannes.

— Nä, Boel!

Någon vidare förklaring lämnades icke. Johannes såg en lustig ljusgrå glimt i det kloka ögat och gjorde den reflexionen, att farbror Krister i alla fall såg fin ut, där han satt. Han var öfver femtio-talet, men lätt och spänstig. Man såg också att det var en person, som var mån om sig själf och i allt beräknade hvad han tog sig för. Hans hemman var helt litet, men sköttes omsorgsfullt som en trädgård; han satt bättre i det än de flesta storbönderna i grannskapet. Trots sin framskridna ålder skötte han gården ensam med Boel, utom vid skördetiden, då han hyrde hjälp från byn. Då kom också Märten taktäckare, som var särskildt förtären i att bygga stackar, och hvars omdöme om skördens beskaffenhet på alla ställena rundt omkring tillmättes ett slags officiellt värde. Just på honom tänkte också Krister, när han i denna stund lät blicken gå in mellan pilträden, där rågen böljade med blåklint och vallmo.

— Märten taktäckare blir nog belåten i år med, sade han.

Den lugna rytmen af säd och klöfver gick som värmevågor in i bådas sinnen, och Johannes sjönk i drömmar. Som en grön ö simmade nu långt borta i markerna den gamla kungsdösen, där han brukade ligga och blunda i solnedgången. Gården själf begrofs i den gyllengröna, vågiga grödan, och vagnen vek af på stora landsvägen. Stillheten föll djupare. Blott den mognande sädens underliga, smeksamma hviskningar stego och föllo i sommarhafvet.

Efter en knapp timma åkte de in i en stor, skuggig by. Vid en brunglänsande damm lågo några slöa gäss, men människor syntes ej till. Krister vek af och körde in på en stenbelagd gård. En stor grågul hund skällde lidelsefullt.

— Här bor Jönses! sade Krister.

Jöns, som var Kristers bror och alltså Johannes farbror, steg ut på trappan i skjortärmarna, rödmög och förundrad.

— God dag, Krister! Stig in!

— Vi ska vidare till Vallie, sade Krister. Detta är Johannes.

Johannes lyfte på mössan, och Jöns tog honom stadigt i hand.

— Han liknar för resten Måns, sade han. På ygenen. Men nu skall I min själf bli här en stund. Stig in i stuan! Till Vallie sa du? Till — Hannas? Tänker du på det än?

Krister sade ut i solskenet:

— Tänker och tänker. Jag tänker snacka om ängen, som jag skulle köpa.

Jöns smålog slugt:

— Jaja! Jag säger ingenting.

En glämsig yngling trädde ut och hälsade med ett förvånadt grin. Det var sonen i huset. Han syntade vagnen från öfvan till nedan och fann att baksätet kunde fällas upp och ned. Denna sinnrikhet fängslade honom, han tycktes knappast tro sina ögon och yttrade svärmiskt:

— Hundans praktiskt. Har I sett det, far? Hundans praktiskt!

Man skakade ännu en gång hand, en smula misstroget å omse sidor. Jöns föreslog ännu en gång förgäfvets ett glas konjak, men Jöns' son sade med en fräck blinkning:

— Den vagnen, farbror Krister, den får I allt låta mig ärlva...

— Tyst, påg! sade Jöns, dock ej utan faderlig stolthet öfver sonens framtidsblick.

Tippan var synbarligen oangenämt berörd öfver att ej genast få vända hemåt och rörde nu högst ovilligt sina kastanjlänsande skinkor på väg till Vallie. Om en halftimma rullade man in i en ny by. Krister lät tömmarne hvila, snöt sig och slog dammet af rocken.

— Här skall du få se på ett grannt ställe, sade han. De körde in genom en port. En påfågel höjde någonstädes i närheten sitt metalliska, gälla skrik. En piga betraktade storögd de inåkande.

— Är här någon hemma?

— Var så god och stig på!

Man fördes in i ett stort rum med sval, unken luft. Ett skåp med kolorerade bilder ur den heliga Genevevas lif upptog hörnet. En fetlagd kvinna i sammetskofta bjöd dem att sitta ner; hennes röst skrällde i det stilla rummet:

— Nej se det var då rart främmande. Sitt ner! Jag skall strax kalla på Johanna. Sitt ner! Hanna! Hanna!

En nästan lika fetlagd kvinna med bleka bruna ögon uppenbarade sig. Det var änkan Hanna, gårdens ägarinna. Krister bugade sig många gån-

ger, presenterade brorsonen och började ett sirligt samtal om skörden, väderleken, sparbankerna och hälsan. Då och då rusade Johannas syster upp från stolen och larmade:

— Nu skall jag ut och sätta på kaffe! Hvarpå hon omedelbart satte sig själf på stolen igen.

Krister harklade sig:

— Och så var det ju om den här ängen vi skulle snacka. Se, jag börjar ju bli litet gammal nu, så jag har ofta sagt, att nu skall jag sälja mitt ställe och flytta till byen, och spekelanter har jag ju nock. Så jag vet inte...

Hanna smålog:

— Bevara mig väl, gammal är Krister då inte, så hvad det anbelangar får jag säga, att där är inte många som har hållt sig som I. Se på Jeppa, som ligger med ryggskoft och reumatism hela dagarne, och han är i alla fall tie år yngre.

Krister betraktade mattan och såg allvarlig ut.

— Ja, hälsan har jag ju nog, och så blir det lik-som litet ensamt, när man flyttar från och inte har mer att skötta. Så det är svårt att veta, hur en skall ställa det.

Johanna smålog ännu en gång:

— Ska vi först göra undan med ängen? Vill I se på stycket en gång till, så går jag med. Vi ska nog bli eniga.

Johanna och Krister aflägsnade sig ur rummet, och Johannes blef plötsligt ensam med systemen.

— Hvad sköter I där i Trelleborg? började hon.

— Jag går i latinskolan.

— Se där! skrek hon, utom sig af förtjusning. Johannes betraktade henne skyggt, men fann snart, att detta utrop var ett af hennes talesätt.

— I får väl lära farligt mycket där i latinskolan?

— Åhja, en del, svarade gymnasisten.

— Säg något!

Johannes tänkte på sitt sista vårterminals-betyg, som ingalunda var särskildt lysande. — Främmande språk, tyska till exempel, svarade han tve-kande efter några sekunders tankediger tystnad.

— Se där! såg något på tyska! Hvad heter en hund på tyska?

— Ein Hund, svarade Johannes förläget. Men nu hördes ett förkrossande gapskratt. Med tårar på sina runda kinder frustade den gladlynta bondkvinnan:

— Aj hund! Aj hund! Jagu, då kan jag osse tala tyska! Förnärad å lärdomens vägnar iakttog Johannes hennes vulkaniska munterhet. I detsamma hördes lyckligtvis röster från trädgården, och hon störtade upp med ny försäkran, att hon skulle sätta på kaffe. Krister och Hanna kommo in, den förre lika tankfull som förr. Emellanåt gaf Johanna den fundersamme ungarlen en stickande, forskande sidoblick. Den första lätta skymningen hade börjat falla, och mellan aplarnas vråna grenverk glänste solskifvan i klar orange.

— Så äro vi eniga om hundrafemti riksdaler, sade Krister. Jag kan lämna dem nu.

— Det hastar inte, svarade Johanna. I kommer väl inom litet längre fram?

Krister tackade tveksamt.

— Vill I tända en pipa? Johanna gjorde en gest mot pipstället, där hennes salig mans rökdon stod uppställt som ett helt litet museum. Och kandidaten?

Johannes afböjde, medan en förtjust rodnad flög förbi på hans ansikte.

— Vi får allt tänka på att köra snart, sade Krister.

— I skall åtminstone ha kaffe först!

— Tack, om det är färdigt så.

— Selma! ropade väninnan. Har du inte kaffe-tären färdig? Krister Nils skall åka nu.

Selma kom in, svettig och bestört:

— Genast, på ögonblicket! hvarefter hon brusade bort. En halftimme gick. Samtalet rörde sig trögt. Johannes iakttog att farbroderns ansikte i aftonlju-set fick ett slutet, melankoliskt drag. Johanna såg på honom ibland som om hon väntade, att han skulle säga något särskildt.

— Boel har I väl kvar? frågade Johanna.

— Ja, svarade Krister, henne har jag kvar, det skräet, och hon får väl stanna, så länge hon trifs.

Sedan yttrades föga mer. Selmas kaffe blef färdigt i allra sista minuten och dracks i stor hast. Med hvar sin ros i knapphålet körde Krister och Johannes ut i den gröna skymningen, hvori vägen lyste med spökaktig hvithet. Bakom sig i den glödande solnedgången hörde de påfågeln skrika på Hannas gård. Det lät övernaturligt och främmande i det hvilande skymningslandskapet.

— Hvad tyckte du om henne? mumlade Krister slutligen.

— Hanna? jag vet inte. Men hennes syster var inte vidare slug af sig.

— Det kan du ha rätt i. Men Hanna är ett klokt fruntimmer. Förr i världen såg hon bra ut. Jag har ofta dansat med henne i Bökeberg innan hon blef gift. Och nu är vi gamla, jaha! Så får man sina konstigheter, hvar och en på sitt håll, och så har man ingenting att språka om och passara inte ihop. Som sagdt var, man blir gammal.

— Åh, sade Johannes. Och så tego de.

När de stannade på pilvägen ned till Kristers gård, hade fullmånen stigit öfver markerna, och pilbladen tecknades i daggdrucket silfver. Johannes fick hålla tömmarna, medan Krister steg af och spatserade in i klöfvern för att flytta de tre betande korna, som redan lagt sig. Där stod han nu, mager och dvärgliknande, inne i det månbadade klöfverstycket, knäckebrödsfracken omslöt hans tunna figur, och Johannes måste småle åt synen. Krister ställde tju-derklubban från sig, torkade pannan och dröjde ännu en stund därinne. Han föreföll tänka tillbaka på en betydelsefull dag, och Johannes trodde sig höra en suck. Så kom han tillbaka, satte sig upp och smackade åt Tippan, som stod och ångade i nattluften.

Där låg nu gården, dimmigt hvit med omramning af almarnas dunkla massor. Vid bullret af vagnshjulen kom Boel ut på trappan med glösgö-nen på näsan och Skånska Dagbladet i hand.

— Godkväll, sade hon. Kommer I så snart? och efter en paus, en smula illfundigt: Hur blef det så med ängen?

— Den blef vi eniga om, sade Krister kort. Och nu kan du ställa ut en flaska af äpplevinet i bersån, så sitter Johannes och jag och snackar en stund. Jag är litet torr i halsen efter kaffet.

Och medan mänskenet speglade sig i vinglasens syrliga innehåll och stockrosorna vid gäveln kastade genomskinliga skuggor öfver rappningen, sutto de två, ungarlen och skolunglingen, länge och låg-mäldt pratande. De förstodo hvarandra rätt väl. De talade om Andrées nordpolsballong, men också om stjärnbilderna och lifvet efter detta, hvarom de visste precis lika mycket. Och de enades därom, att ens-ligheten i alla fall är en god sak, när man vill ha ro i gemytet och tyst omkring sig för sina tankar.

— Skål på det, sade Krister, drack och gäspade. De hade väl hvar sitt stycke vemod att bära på, ett för gammalt och ett för ungt, men kanske kände de båda hvar för sig tyngden af naturen själf, den stora slätten därute, sofvande med sina half-kvädna idyller och full af påminnelser om vanebun-den lifsrytm, som ej kan brytas.

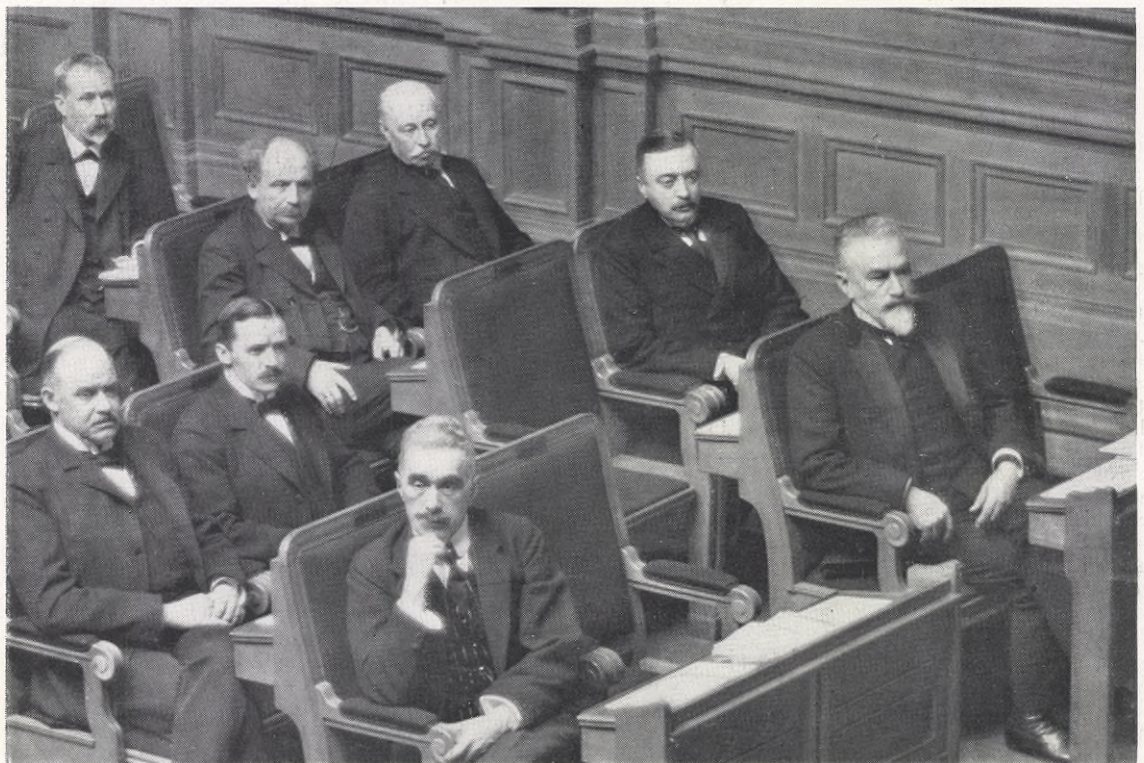

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

A. Uchén: Bengt SJÖVERSARRE.

STATSMINISTERN FÖREDRAGER MINISTÄRENS PROGRAM INFÖR RIKSDAGENS ANDRA KAMMARE.

Vid statsministerns sida sitter civilministern v. Sydow, samt närmast denne sjöministern Broström och ekleciastikministern Westman. Bakom statsministern konsult. statsrådet Mörcke och finansministern Vennersten.

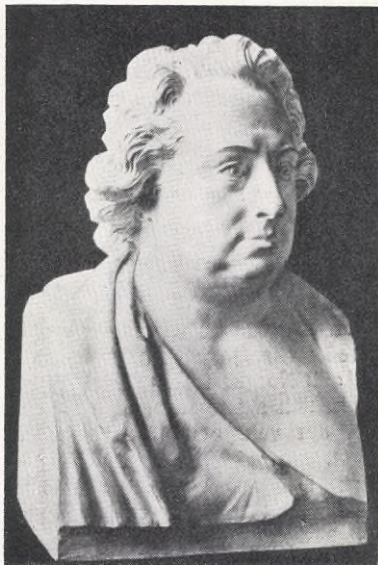
H. 8 F.: STOCKHOLMSFOTOGRAF.

A. Uchén: Bengt SJÖVERSARRE.

UTRIKESMINISTERN FÖREDRAGER SAMMA PROGRAM INFÖR RIKSDAGENS FÖRSTA KAMMARE.

Längst t. h. å bilden utrikesministern Wallenberg, å samma bänkrad justitieministern Hasselrot. Bakom h. exc. sitter konsult. statsrådet Stenberg, samt i samma bänkrad konsult. statsrådet Linnér och jordbruksministern frih. Beck-Friis. — Två platser bakom utrikesministern synes f. d. krigsministern Bergström.

EN DETALJ UR SERGELS LIF.

J. T. SERGELS SJÄLFPORTRÄTT.

nära och närmare honom, ville de skriva dit för att engagera en medailleur at resa öfver jag svarade at då de hade en Grandel, som skulle göra sig ett nöje at gravera medaillen efter en vitter och nyttig medborgare, vore underligt om ej löjligt at anlita fremmande artist. nu är således frågan om Herr Professorn vill göra sig det omak at resa till Skåne; när priset är i öfverensstämmelse med souscription och öfverenskomits jag för min del tror at en resa i vackra årstiden och till en hederlig och förtient man skulle vara ett nöje för hvem som helst.

Med all estime och vänskap har jag den äran framhärda

Herr Professorns ödmukaste tjänare
Sergel.

Sedan ifrågavarande bref hamnat i min autografsamling, har det roat mig att taga reda på huruvida ifrågavarande medalj verkligen kommit till utförande. Vår säkraste numismatiska auktoritet yttrar härom att "det föreslagna medaljarbetet säkerligen stannat vid ett projekt, hvilket aldrig blifvit fullföljt, ty Grandel har aldrig utfört några medaljer öfver privatpersoner med undantag af Svenska Akademiens minnespenningar öfver Adam Ludvig Lewenhaupt 1799 och Erik Soop 1800, äfvensom en sådan öfver Pehr Dubb och Johan Wohlfart 1799, och dessa äro blott af 7 och 8 storleken".

Mari Mihi.

Då vi nu gå att fira minnet af mähända den störste konstnär vårt land ägt, om hvilken skapande verksamhet i dessa dagar skilda penor torde hafva åtskilligt att förkunna för kubismens och futurismens tidehvarf, torde det inte sakna sitt intresse att taga del af en hittills okänd detalj ur Sergels lif.

Man hade från Skåne vänt sig till honom för att få utförd en medalj öfver en framstående person. Mähända hade man hoppats att Sergel själf skulle åtaga sig uppdraget och för den skull antydtt att man annars ämnade höra sig för i Danmark, som ju låg närmare till.

Sergels svenska hjärta reagerade emellertid genast emot att man sålunda skulle gå öfver ån efter vatten, och han tillskref för den skull den berömda medaljören Lars Grandel samt erbjöd honom be- ställningen, varande brefvet af följande lydelse:

Norrköping d. 14 Maj 1800

Herr professor.

Jag har i commision at fråga huru mycke är priset på en medaille af 2^{1/2} tums diameter, hufvudet på ena sidan med bar hals, och inscription på revären.

Men till den ena (!) medaillen måste Herr Professorn göra en resa till Skåne, de som jordt sammanskått till denna kånstnad hendelse vis sade at efter Danmark är så

Norrköping d. 14 Maj 1800

Herr Professor

Jag har i commision at fråga huru mycke är priset på en medaille af 2^{1/2} tums diameter, hufvudet på ena sidan med bar hals, och inscription på revären.

Men till den ena medaillen måste Herr Professorn göra en resa till Skåne, de som jordt sammanskått till denna kånstnad hendelse vis sade at efter Danmark är så nära och närmare honom, ville de skriva dit för att engagera en medailleur at resa öfver jag svarade at då de hade en Grandel som skulle göra sig ett nöje at gravera medaillen efter en vitter och nyttig medborgare, vore underligt om ej löjligt at anlita fremmande artist.

nu är således frågan om Herr Professorn vill göra sig det omak at resa till Skåne; när priset är i öfverensstämmelse med souscription och öfverenskomits jag för min del tror at en resa i vackra årstiden och till en hederlig och förtient man skulle vara ett nöje för hvem som helst.

Med all estime och vänskap har jag den äran framhärda Herr Professorns

ödmukaste tjänare:

Sergel

FACSIMILE AF BREF FRÅN SERGEL TILL MEDALJÖREN LARS GRANDEL.

under förevändning, att detta skulle tagas i pant som säkerhet för Danmarks uppfyllande af sina löften. De urgamla gränsskansar, som buro namnet Dannevirke, utrymdes utan allvarlig strid den 5 februari 1864, för att icke hela den danska armén skulle vedervågas, och kort därefter inryckte de tyska trupperna i Jylland. Här stod vid Dybböl de afgörande striderna, hvilka all dansk tapperhet till trots den 18 april slöto med de preussiska bakladdningsgevärens seger. Ett halft år förgick därefter under växlande vapenskiften och förhandlingar, tills det slutligen kom till den fred i Wien den 30 oktober, genom hvilken den danska monarkiens område reducerades med en tredjedel. Smärtan häraf delades af Sveriges och Norges folk, från hvilka ett stort antal frivilliga inställt sig för att under Dannebrogens kämpa mot det våld och den orätt, som vederfors frändefolket.

Minnet är dystert. Danmark och Norden kunna icke glömma, att halftannat hundratusen skandina-

Efter fotografier.

Kliché. Hengt skulpturspår.

Öfverst: DEN HISTORISKA KVARNEN VID DYBBÖL, omkring hvilken den hetaste striden stod den 18 april. I kvarnen är nu inrymd en samling vapen och andra krigsminnen från platsen.

Nederst: SKANSARNE VID DYBBÖL, där den tyska öfvermakten mötte ett hjältemodigt försvar, som dock ej kunde rädda segern åt de danska vapnen.

I dessa dagar har ett halfsekel försvunnit sedan de dystra olycksdagar, då vårt södra grannland till följd af diplomatiska felgrepp och militära nederlag icke blott löstes från förbindelsen med de tyska hertigdömena Holstein och Lauenburg, utan äfven beröfvades det ursprungligen rent danska landet Slesvig med dess till stor del ännu i dag dansktalande befolkning.

Vid Christian IX:s tronbestigning förklarade det af Preussen och Österrike företrädade Tyska förbundet att den honom genom en internationell traktat i London tillförsäkrade arfsrätt till den odelade danska monarkien blifvit förverkad genom den två dagar före kung Fredriks död utfärdade s. k. Novemberförfattningen, som afsåg Holsteins fränskiljande från den egentliga monarkien: Danmark—Slesvig. Preussiska och österrikiska trupper inryckte i Holstein och snart utsträcktes våldsätgården äfven till Slesvig

ver alltjämt skola icke blott befinna sig under främmande spira, utan ock utsättas för ständiga trakasserier af preussiska myndigheter för det de vidhålla och troget bevara sitt nordiska kulturarf. Kunde man bortse härifrån skulle Danmark annars med stolthet peka på, att det är på god väg att inom Danmarks gräns eröfra Slesvig åter. Genom de jylländska hedarnas uppodling och plantering har redan ett område på c:a 5,000 kvkm. vunnits åt kulturen, medan det förlorade Slesvig mäter en areal af 9,140. Ännu vill man ogärna släppa hoppet, att storsinhet och vidsynthet i förening en gång skola förmå de tyska makthafvarne att på folkomröstningens väg låta gränsen regleras till öfverensstämmelse med nationalitetsförhållandena. Om en slavisk-germansk världsstrid en gång skall utkämpas, är det ingalunda likgiltigt, på hvilken sida ens ett litet folk lägger sitt svärd i vågskålen.

Efter fotograf.
SCOUTGENERALEN, SIR ROBERT BADEN-POWELL HYLLAS AF 300 SCOUTER, som bildade hedersvakt efter hans och lady B.-P:s sons döpelseakt häromdagen.

Klitche: Kem. A.-B. Bengt Sjöbergvarre, Sittin-Gbg.

Under de muddringsarbeten, som i och för kanalombyggnaden f. n. pågå vid Ströms slussar. Lilla Edet, inträffade den 19 febr. en svår olycka, hvilken kräfde två människolif. Det arbetslag, som tillhörde nattskiftet hade kort förut träd i tjänstgöring, då plötsligt en stark gungning gaf sig tillkänna i den 8-9 m. höga lerbank, där arbetet pågick och på hvars krön en väldig grämaskin om 80 tons vikt stod uppställd. I nästa ögonblick satte sig lermassorna i rörelse utför, dra-

gande med sig grämaskinen och begräfvande fem af arbetarne. Tre af dessa undsluppo katastrofen utan svarare skador, hvar emot de två återstaende vid framgrävandet befunnos döda. Anledningen till olyckan torde vara att söka däri, att lerbanken genom de föregående dagarnes stora nederbörd blifvit uppblött och på grund häraf icke förmådde motstå trycket af den tunga grämaskinen.

Foto Berns, Lilla Edet
RASET VID KANALBYGGET VID LILLA EDET DEN 19 FEBR. Vy af olycksplatsen efter raset, som drog fem arbetare med sig, däraf två omkommo.

Klitche: Kem. A.-B. Bengt Sjöbergvarre, Sittin-Gbg.

Efter fotografier.
KRONPRINSPARET AF RUMÄNIEN MED SIN ÄLDSTA DOTTER. PRINSESSAN ELISABETH (X).

Enligt förkljudande har grekiske kronprinsen, Georg, hvilken nyligen besökt Bukarest, därunder ingått förlofning med prinsessan Elisabeth, rumäniska kronprinsparets äldsta dotter. Den ingångna förbindelsen, hvilken lär komma att officiellt eklateras vid grekiska konungaparets tillämnade besök i Bukarest inst. april månad, anses ytterligare besegla och stärka den mot Turkiet och Bulgarien bildade Balkankoalitionens Grekland—Rumänien—Serbien—Montenegro.

Kronprins Georg är 24 år gammal och prinsessan Elisabeth 19 år.

*
Prins Wilhelm af Wied mottog den 21 febr. i

KRONPRINS GEORG AF GREKLAND, hvilken säges skola ingå förlofning med prinsessan Elisabeth af Rumänien i dessa dagar.

Neuwied den albanska delegation, som fått i uppdrag att erbjuda honom den albanska kronan. Delegationens talan fördes af Essad Pascha, som slutade sitt anförande med ett lefve för konungen af Albanien. I sitt svarstal förklarade prinsen, att han med glädje mottog erbjudandet att bestiga den albanska tronen.

Albaniens nye härskare, som är född 1876 och sedan 1906 förmäld med Sophie, prinsessa af Schönberg-Waldenburg, lär komma att inom den allra närmaste tiden taga sitt rike i besittning. Från Triest, där inskeppningen är ämnad att försiggå eskorteras konungen af fyra österrikiska, fyra italienska och två tyska krigsfartyg. Vid det högtidliga intåget i Durazzo skola en betydande mängd främmande trupper delta.

Efter fotografi.
SENASTE PORTRÄTT AF PRINS WILHELM AF WEID, hvilken i dagarna anländer till Durazzo såsom konung af Albanien.

Herrar Fotografier

appmanas att vid insändande af bilder till H. 8 D icke uraktlåta utsättandet af tydligt firmanamn och adress af respektive fotografier. Endast då angifves fotografen.

1. GATUBILD MED TURKISK MOSKÉ.
2. ALBANESISKA HÖFDINGAR FRÅN MALAKASTRA-
BERGEN.

3. TYPISK BILD PRAMFÖR ETT
ALBANESHUS.
4. GATUBILD.
5. STADSPORTEN.
6. ALBANESER SAMLADE KRING
ELDEN.

Förlag: Bengt Sjöström.

II. 8 D. S. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klitché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Sökm-Göb

PRISTAGARE VID K. AUTOMOBILKLUBBENS VINTERTÄFLING. 1. H. Osterman, eröfrade Vinterpokalen, K. A. K:s guldskrin m. m. 2. G. E. E. Karlsson, eröfrade Göteborgspokalen, K. A. K:s guldplåt m. m. (Text å sid. 352).

Efter fotografi.

FEM GENERATIONER. (Text å sid. 352).

Efter fotografi.

Klitché: Bengt Sjöversparre.

FRÄLSNINGARMÉNENS FÖRSTA HANDELSFILIAL, i arméns lokal i Göteborg. (Text å sid. 352).

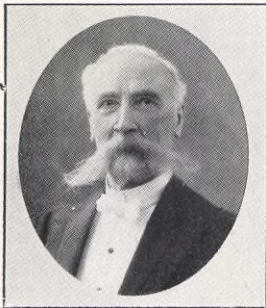
Efter fotografi.

Klitché: Bengt Sjöversparre

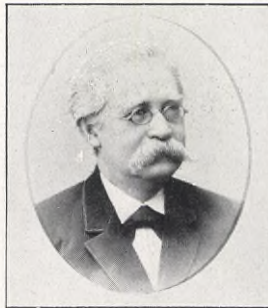
HUR VÅRA DAGARS MUNKAR BYGGA KYRKOR. (Text å sid. 352).

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

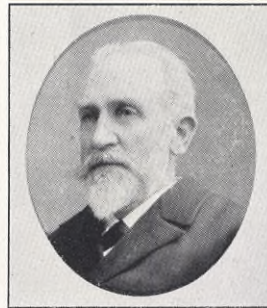
* Data å nästa sida.

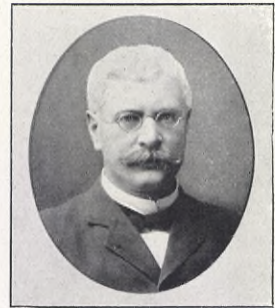
G. F. A. HOLMBERG.
F. d. Major. — Upsala.
75 år 28 Febr.*

A. L. BYGDÉN.
F. d. Överbibliotekarie. — Up-
sala. 70 år 3 Mars.*

C. NORDENDAHL.
Ingenjör. Folkskoleinspektör.
Borås. — 65 år 12 Febr.

K. F. MAGNUSSON.
Öfverläkare. — Östersund.
50 år 26 Febr.*

Z. ÅBERGH.
F. d. Regementsveterinär. —
Arboga. 70 år 26 Febr.*

P. O. LUNDELL.
Landbrukare. — Ebbetorp.
65 år 9 Febr.*

P. J. BÆCKLUND.
Kyrkoherde. — Stenkvista
65 år 27 Febr.*

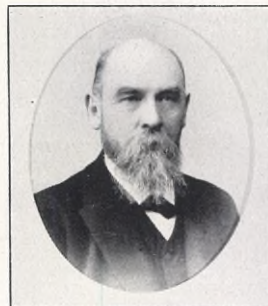
J. GÖRLING.
Klockare o organist. — Sunne.
65 år 26 Febr.*

P. F. LUCK.
Grosshandlande. — Stockholm.
70 år 13 Febr.*

K. H. HAGBERG.
Bankdirektör. — Göteborg.
60 år 17 Febr.*

G. HOLM.
Revisor. — Göteborg.
60 år 18 Febr.*

R. J. A. PALMGREN.
Direktör — Stockholm.
50 år 8 Febr.*

C. LARSSON.
Hamnkaptän. — Simrishamn.
60 år 18 Febr.*

C. G. WINGE.
Kamrer. — Stockholm.
60 år 20 Febr.*

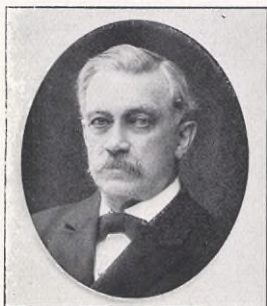
J. G. RYDÉN,
Urnakare. Ordf. i Handtvs-för.
Jönköping. — 55 år 18 Febr.

M. SVENSON.
Sjökapten. Afd. ch. i Red.-a.-b.
Svea. Sthlm. — 50 år 19 Febr.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

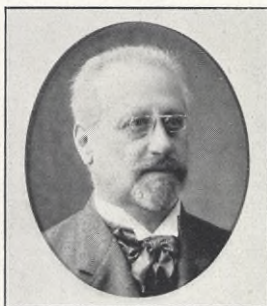
* Data här nedan.

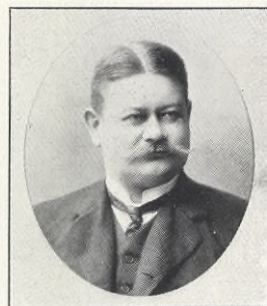
C. A. R. LOTHIGIUS †.
Borgmästare. — Norrköping.
F. 41. † 17 Febr.*

C. A. STRANDMARK †.
Häradshöfding. — Vänersborg.
F. 46. † 9 Febr.*

E. L. P. MEYER †.
Förste bibliotekarie. — Upsala.
F. 54. † 19 Febr.*

C. G. WAHLBERG †.
Kapten — Bofors.
F. 70. † 16 Febr.*

FREDRIK HOLMBERG. U.-löjtn. v. Upl. reg. 58, major i armén 89, i res. s. å., afsk. 04. Led. af Upsala drätselkamm. 85—07, verkst. led. derst. 87—07, led. af stadsfullm. 86—08, af hamndir. sedan 90, af domkyrkorådet sedan 12. Led. af dir. f. hospitalet sedan 90, v. ordf. sedan 95, styr.-led. i Ups. sparbank 90—95, i spritbol. 93—13. Led. af landstinget 90—10.

LEONARD BYGDÉN. Stud. ex. 63, fil. dr. 72, docent i teor. fil. s. å. E. o. aman. v. universitetsbiblioteket i Upsala s. å., tredje aman. 75, förste aman. 81, v. bibliotekarie 84, bibliotekarie 04, överbibliotekarie 10—11. Förf. t. åtsk. uppsatser rör. sagoforsk. bibliografi o. litteraturhist. samt utg. Svenkt anonym- o. pseudonymlexikon, nu nära sin fullbordad.

FREDRIK MAGNUSSON. Stud. ex. 83, med lic. 98, efter tjänstgöring å skilda orter ft. överläkare å Nycopings hosp. 12, överläkare v. Östersunds hosp. f. o. m. innev. år.

OLOF LUNDELL. Eger egend. i Ebbetorp, Kalm. län. Framstående kommunalman i sin ort, mångårig led. af hushålln.-sällsk. förvalt.-utsk., ordf. i styr. f. länets södra folkhögsk. o. landmanusk. sedan 10. Led. af Riksd. A. K. sedan 94, led. af sersk. utsk. 03, 04 o. 09 samt led. af jordbr.-utsk. sedan 10.

PER BÆCKLUND. Stud. ex. 71, prestv. 75, komminister i Åker 83—02 under 18 år ordf. i komm. stämman. Kyrkoherde i Stenkvista sedan 02.

JONAS GÖRLING. Folkskollär.-ex. 71, lärare, klockare o. org. i Sunne sedan 72. Bildade 98 Vermländska Sångareförbundet och var dess ledare under 5 år. Kommunalman.

PERCY LUCK. F. i England, anlände v. unga år till Sverige o. etablerade i Stockholm en teaffär som under en synnerligen insiktsfull ledning utvuxit till en högst betydande affärsverksamhet. Numera ombildad till Percy F. Luck & Co, handelsaktiebolag intager firmen en af de främsta platserna i landet speciellt inom te- o. konservbrancherna.

HJALMAR HAGBERG. Stud.-ex. 72, köpman i Borås 77, i Göteborg 91—97. En af stiftarne af a.-b. Göteborgs handelsbank, led. af dess styr. sedan 97 samt verkst. dir. i dess kontor i Borås 97—03, kassadirektör v. hufvudkontoret i Göteborg sedan sistn år.

Texter till illustr. å sid. 350.

Kungl. Automobil Klubbens prisutdelning för den stora Vintertäflingen ägde rum vid en den 21 febr. på Grand Hôtel i Stockholm anordnad bankett, hvilken räknade omkring 300 deltagare. Bland de närvarande märktes bl. a. landshöfdingarne Wersäll, Sahlin och Reuterskiöld, hofstallmästare Tamm m. fl. — Prisutdelningen förrättades af ordföranden greve Clarence von Rosen som därvid, under påpekande af de svåra vägförhållanden, hvilka rådt vid täflingen, framhöll att många vackra prestationer utförts äfven af de med ett stort antal prickar belastade vagnarne. I klass i hemfördes första priset, K. A. Ks guldskrin, vinterpokalen, miniatyr, pokalmärke af *Minerva*, förare *H. Osterman* samt i kl. II Göteborgspokalen, K. A. Ks plåt i guld, af *N. A. G. Darling*, förare *G. E. E. Karlsson*, som i denna sin egenskap tillerkändes miniatyr, Wiklunds pris, 600 kr. i guld, pokalmärke. Herr Karlsson har två gånger fört eröfrat Göteborgspokalen och sålunda nu definitivt vunnit densamma.

Fem generationer. Vi återgifva en synnerligen intressant och mycket enastående bild. Den föreställer fem generationers representanter samtidigt samlade, och utgöras af från vänster till höger: 101-åriga änkefrun Christina Nordenström, Bergsö, Helsingland, fru A. Söderlund, Cambridge, Minn., 70 år, fru Julia Nystrom, d. 44 år, fru Adelia Persson, Eyebrow, Canada, 25 år, och Mildred Evelyn, 3 år. Änkefru Christina Nordenström äger, oaktadt sin respektabla ålder, goda kroppsoch själskrafter.

Den svenska Frälsningsarméns handelsdepartement, som sedan flera år tillbaka i Stockholm, Östermalmsgatan 24—26, bedrivit en omfattande affärsverksamhet med musikinstrument, tekniska varor m. m., har i dagarne öppnat en filial — den första i ordningen — i arméns lokal S. Allégatan 9, Göteborg.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG.

GUSTAF HOLM. Grundade i Göteborg firmorna Gust. Holm & Co. 78, Holms Revisionsbyrå, nu aktiebolag. 02 och Gustaf Holms inkassobyrå 07. På sin tid v. ordf. i Göteborgs kontoristförening, i hvars verksamhet han tagit liflig del.

ROBERT PALMGREN. Stud.-ex. 86, v. landsstaten i Kronob. län 87—90, stadsfiskal i Laholm 90, i Arvika 03—07, ombudsman i Pappersmasselörbundet i Stockholm sedan 07. Sedan 08: ordf. i styrelserna f. a.-b. Östlind & Almquist i Arvika, a. b. Nord. tapetfabr., a.-b. Bröderna Jansson o. a.-b. Arvika Möbelfabr.

CHRISTIAN LARSSON. Sjökapit.-ex. 73, befälh. å segelfartyg t. 02 hamnäst o. omb.-man v. Sjömanshuset i Simrishamn sedan 95. Mångårig i d. led. af stadsfullmäktige, helsov.-nämnd o. hamndir.

CARL GUSTAF WINGE. Efter avslutade skol- o. handelsstudier kamrer i Olycksfallsförsäkr. a.-b. Skandinavien 86, sedan 87 kamrer o. kontorschef i Allm. Lifförsäkr. bol. i Stockholm, samt sedan 08, led. af dess styrelse. Inneh. bolagets guldmédalj.

CARL LOTHIGIUS †. Stud. ex. 59, hofr. ex. 63, v. häradshöfd. 67, ing v. Göta hofr. 72, ass. 76 justitieborgmästare i Norrköping 84—11.

ALGOT STRANDMARK †. Stud.-ex. 67, hofr.-ex. 73, v. häradshöfd. 75, häradshöfding i Flundre, Väne o. Bjärke här doms. 86. Stadsfullmäktig i Vänersborg 89—09 samt 97—12. Led. af styr. f. Ensk. banken i Vänersborg sedan 04, ordf. sedan 11.

ERNST MEYER †. Stud.-ex. 72, fil. dr. 82, docent i litteraturhist. v. Upsala univ. 88 förste bibliotekarie v. Universitetsbiblioteket 10. Utg. af litteratursaml. Svenska Parnassen m. fl., flitigt översättare o. inom Upsala universitetsverld utomordentligt populär tillfällighetsdiktare. Hedersled. af Stockholms nation.

GUSTAF WAHLBERG †. U.-löjtn. i Flott. 91, utex. fr. Art.- o. ing.-högsk. högre kurs 98, kapt. i res. 04. Överdir. assistent v. a.-b. Bofors—Gullspång 01, artilleridir. derst. sedan 04.

Man har all anledning önska den filantropiska institutionen framgång.

En kyrka af järn äro cisterciensermunkarne i klostret i Wood Barton vid Knightsbridge, South Devon, England, i färd med att uppföra å sig. Efter att tidigare haiva bebott en gammal herregårdsbyggnad inlyttade munkarne för ätta år sedan i det nuvarande klostret. Utom nyssnämnda kyrkbygge sysselsätta sig munkarne med landbruk och färskostel.

BLIF MEDARBETARE I HVAR 3 DAG.

Skrif aldrig och fråga först — tid går därvid förlorad — utan insänd hvad Ni tror lämpar sig för tidningen, vare sig berättelser, uppsatser eller goda fotografier af tilldragelser för dagen.

INNEHÅLL

Statsminister K. H. L. Hammar skjöld (Biografi och helsidsporträtt). — Den nya ministären. — Ministären Hammar skjöld i riksdagen. — Svea Hofrätts 300-årsjubileum. — Förbudskongressen. — Danmark 1864. — Sergelminnet. — Jordskred vid Lilla Edet — Svenska bilder för dagen. — En färdlig förlöjning. — Albaniens konung. — Durazzo. — En kyrka af järn. — Veckans porträttgalleri — Anders Österling. — Landtlig idyll. Ber. af Anders Österling.